

With
Love

กลับมา
รักกัน
อีกครั้ง ๒

三分野

เขียน : เวอร์ตงกุ๊ว

แปล : ZEWAN

แนะนำ ตัวละคร

หวังชิงอี้	เพื่อนสนิทของสวีเยี่ยนลือ เพื่อนๆ มักเรียกว่า 'เหล่านี๋' อดีตเจ้าหน้าที่ด้านเทคนิคบริษัทไอทีชั้นนำ ปัจจุบันเปิดร้านขายคอมพิวเตอร์รูปร่างท้วม มีรอยสัก มีนิสัยใจร้อน แต่จริงใจกับเพื่อน ยอมตายเพื่อเพื่อนได้ และเป็นคนคอยช่วยสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม
หลินชิงชิง	ลูกทีมของเซี่ยงหยวน ผมดำยาว สวมแว่นตากรอบดำ หน้าตาเรียบร้อย พุดน้อย แรงเยอะ ชื่นชอบของแบรนด์เนม
หลี่ฉือ	พนักงานแผนกเทคโนโลยีของบริษัทเหว่ยหลิน ทางบ้านมีฐานะร่ำรวย แต่ล้มละลายเพราะพ่อติดหนี้ มักชอบวางตัวเป็นคุณชาย ขี้เกียจทำงาน มีนิสัยเอาแต่ใจ อารมณ์รุนแรง และขี้โมโห
หลี่ซัน	รองผู้จัดการบริษัทเหว่ยหลิน อายุสามสิบต้นๆ เป็นญาติกับหลี่ฉือ ไม่ค่อยได้รับผิดชอบงานในบริษัทเท่าไร มีลูกชายนอกสมรสหนึ่งคน นิสัยเจ้าเล่ห์ ชอบวางแผน
หลินข่ายรู่	ประธานบริษัทข่ายเซี่ยงเทคโนโลยี เป็นเลือนายยิ้ม ไม่ค่อยวางมาด มีนิสัยโผงผางและปากเสีย แต่เป็นนักธุรกิจที่เฉลียวฉลาด เจ้าเล่ห์ เพทุบาย กล้าเสี่ยง มีศัตรูทางธุรกิจเยอะ
เซวียอ๋องเจิง	หัวหน้าทีมแผนกเทคโนโลยีคนใหม่ของบริษัทเหว่ยหลิน เป็นคนเซี่ยงไฮ้ หน้าตาไม่มีพิษมีภัย ขี้อาย เรียบเก่ง มีความสามารถด้านเทควันโด เคยฝึกงานกับบริษัทไอทีชื่อดัง

บทที่ 14

เส้นโค้งคาร์ดิอยด์ทรงหัวใจของเดการ์ต

เวลาสี่

จู่ๆ มือถือของเธอก็สว่างขึ้นแล้วมีข้อความวีแชตปรากฏขึ้นมาอย่าง
ไร้สัมเสียง

XYS : สั่งอาหารเข้าตอนเจ็ดโมงไว้ให้เธอ ไปละนะ

เธอไม่ได้ตอบกลับ แต่นอนไม่หลับจนถึงฟ้าสว่าง

พอเจ็ดโมงเช้า แสงอรุณค่อยๆ สว่างขึ้น เชียงหยวนกินอาหารเช้า
ร้อนกรุ่นพลางส่งข้อความวีแชตให้สวีวนไปด้วย

สวีวน : เมื่อคืนเธอมีเรื่องอะไรเธอ

เชียงหยวน : ฉันนอนโรงพยาบาลนะ

สวีวน : เกิดอะไรขึ้น จะให้ฉันบอกปู่เธอไหม

เชียงหยวน : ไม่ต้อง แผลนิดเดียว

สวีวน : ไม่เป็นไรจริงๆ เธอ

เชียงหยวน : ไม่เป็นไร แต่เมื่อคืน...

สวี่วน : มีอะไรที่รับพูดมา ฉันเร่งเขียนต้นฉบับข่าวส่งอยู่

เซียงหยวน : สวี่เขียนสื่อสารภาพรักกับฉันแล้ว

สวี่วน : ...ฉันนึกแล้วเชื่อว่าเขาต้องคิดอะไรกับเธออยู่แน่ๆ ยินดีด้วยนะ ในที่สุดก็สมปรารถนาสักที

เซียงหยวน : แต่ฉันปฏิเสธไปแล้ว

สวี่วน : เธอบ้าไปแล้วหรือ นี่คงจะเป็นครั้งแรกที่เทพสวี่ถูกปฏิเสธสินะ นึกไม่ถึงเลยจริงๆ เมื่อก่อนเวลาปฏิเสธผู้หญิงไม่เคยใจอ่อน ครั้งนี้ฉันมาตกม้าตายเพราะเธอ เสี่ยวเซียงหยวน เธอเก่งนะเนี่ย เธอได้กอบกู้หน้าตาให้กับเพื่อนผู้หญิงทั้งหลายในโรงเรียนมัธยมที่หกของเราแล้ว แต่เธอเล่นตัวนิดหน่อยก็พอ อย่าให้มันเกินงามนักเลย เทพสวี่ถึงขนาดยอมเดินลงจากแท่นบูชาเพื่อเธอ ถ้าบอกพวกจงหลังว่าสวี่เขียนสื่อสารภาพรักกับเธอ แถมยังถูกเธอปฏิเสธ ฉันว่าจงหลังได้ออกแตกตายแน่ แค่นึกถึงฉากนั้นฉันก็ตื่นเต้นจะแย่อยู่แล้ว สวรรค์ ฉันจะไปถามหัวหน้าห้องว่าจะจัดงานรวมรุ่นเมื่อไร! จะให้เขาเรียกทุกคนมาให้ครบ อย่าให้ขาดไปแม้แต่คนเดียว!!

เซียงหยวน : เธอเป็นปีศาจร้ายหรือไง เธอห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังนะ ถ้าเล็ดลอดออกไปแม้แต่คำเดียว ฉันจะทำให้ศัตรูโอของเธอรบเป็นหน้ากลองเลย

สวี่วน : ก็ได้...เธอคงไม่ได้ปฏิเสธเขาเพราะเฟิงจวินหรือกะนะ

เซียงหยวน : เธอคิดมากไปแล้ว อย่าว่าแต่เขาเป็นแค่เพื่อนของเฟิงจวินเลย ต่อให้เป็นพ่อของเฟิงจวินฉันก็ไม่แคร์หรือ

สวี่วน : แรงดีนะเนี่ย

เซียงหยวน : แต่ตำแหน่งของเขาในใจฉันไม่เหมือนกับคนอื่น ถ้ามันเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดไว้แล้วว่ามันมีผลลัพธ์ก็อย่าเริ่มต้นเลยดีกว่า เป็นเพื่อนไปทั้งชีวิตก็ดีเหมือนกัน ที่จริงตอนงานเลี้ยงรุ่นที่ปักกิ่งฉันยังรู้สึกหวั่นไหวอยู่บ้าง คิดจะลองดูหน่อย ฉันถามเขาว่าดูออกไหมว่าแววตาที่ฉันมองเขาคือชอบหรือไม่ชอบ แต่เขาพูดมาประโยคหนึ่ง

สวีวน : อะไรเหอ

เซียงหยวน : เขาบอกว่า... 'อายุขนาดนี้แล้ว ต่อให้ชอบแล้วจะทำอะไรได้' ตอนนั้นทำให้ฉันรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่ฉันไม่ควรเข้าไปแตะต้อง เพราะเขาบริสุทธิ์และจริงจังเกินไป ฉันอาจไปทำร้ายเขาเข้าจริงๆ ก็ได้

สวีวน : เอาเถอะ คนที่ตั้งปณิธานว่าจะไม่แต่งงานอย่างเธอ อย่าไปสร้างความหายนะต่อคนอื่นเลย แล้วฐานะของพวกเธอสองคนก็ต่างกันเกินไปด้วย ฉันไม่คุยด้วยแล้ว จะไปส่งต้นฉบับแล้ว

พอเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เซียงหยวนก็ไม่มีกะจิตกะใจไปร่วมงานแต่งที่ปักกิ่งแล้ว แถมตอนนี้เธอยังมีหน้าอยู่ ปีนไปปีนกลับแบบนี้ร่างกายของเธอก็คงไม่ไหวเหมือนกัน ดังนั้นหลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้วเธอก็ส่งข้อความวีแชตบอกอัสือว่าจะไม่ไป อัสือเองก็เข้าใจ และยังกำชับให้เธอดูแลสุขภาพให้ดีขึ้น

เซียงหยวนกับอัสือสามารถเป็นเพื่อนกันได้หลังจากเลิกกันแล้ว คงเป็นเพราะสติปัญญาของอัสือพอๆ กับเธอ และต่างฝ่ายต่างให้เกียรติกันมากกว่าจะสนใจเรื่องฮือฮาในระหว่างชายหญิง

หลังจากส่งวีแชตเสร็จเซียงหยวนก็รู้สึกโล่งอก กลับไปที่บริษัทด้วยความเบิกบานใจ

แต่บรรยากาศที่บริษัทไม่ได้ผ่อนคลายขนาดนั้น เรียกได้ว่าตึงเครียดด้วยซ้ำ เรื่องของหลี่ฉือยังไม่จบ ทุกคนจึงไม่มีอารมณ์ทำงาน ทำที่เป็นนิ่งอยู่ที่โต๊ะตัวเองแต่แอบเหลือบมองไปทางแผนกเทคโนโลยีกันหมด

ที่หน้าประตูแผนกเทคโนโลยี ตำรวจสองนายกำลังสอบสวนเรื่องการทำงานของหลี่ฉือกับพวกซือเทียนโย่วอยู่

ทุกคนในแผนกเทคโนโลยีอ้ำๆ อึ้งๆ หันไปสบตากันและกัน จนแล้วจนรอดก็ยังพูดอะไรไม่ออก ในที่สุดตำรวจก็ดูเหมือนจะหมดความอดทน ขยับหมวกให้ตรงแล้วสั่งสอนพวกเขาอย่างจริงจัง

"พวกคุณกำลังเล่นตลกกับผมใช่ไหม ความประพัตติในการทำงาน ผมถามถึงความประพัตติในการทำงาน เรื่องเท่านี้เล็บบ่อยเข้าห้องน้ำแล้วไม่ล้างมือ ไม่กดชักโครกแบบนี้ไม่ต้องบอกผมหรอก ไปร้องเรียนกับเจ้านายพวกคุณโน่น"

ซือเทียนโย่วอึดอันตันใจมาก จ้องมองตำราจหนุ่มมาดองอาจด้วยตาละห้อย "พวกเรา...รู้อันนี้จริงๆ"

ตำราจหนุ่ม ยื่นเท้าสะเอวมองซือเทียนโย่วที่อยู่ตรงหน้าซึ่งตัวสูงกว่าเขาอีกแล้วร้องขึ้นมา "เฮ้ย ทำไมเจ้าเด็กโง่คนนี้ได้ต่อต้านแบบนี้ละ" จากนั้นก็กล่าวต่อไป "เพื่อนร่วมงานของคุณเอง คุณไม่รู้จักดีเหรอ"

เซียงหยวนยืนอยู่หน้าลิฟต์ มองดูท่าทางลำบากใจของซือเทียนโย่วก็รู้ทันทีว่าสาเหตุเกิดจากอะไร

ส่วนเพื่อนร่วมงานผู้หญิงสองคนที่ออกจากลิฟต์พร้อมเธอ เมื่อเห็นสถานการณ์แบบนี้ก็เริ่มซุบซิบกัน...

"พวกซือเทียนโย่วไม่กล้าพูดก็ปกตินะ นิสัยของหลี่ฉือเป็นแบบนี้ใครจะกล้าไปฟ้องตำราจละ ฉันจำได้ว่าครั้งก่อนใครสักคนไปฟ้องผู้จัดการหลี่ว่าหลี่ฉือแอบออกไปพิตเนสในเวลางาน แล้วหลี่ฉือพุ่งเข้าไปจะทำร้ายคนคนนั้น เจอแบบนี้เข้าใครมันจะกล้าละ แล้วอีกอย่างเรื่องนี้ก็ยังไม่มีย่อสรุป ถ้าหลี่ฉือได้อยู่ที่บริษัทต่อ เกรงว่าคงต้องถูกแก้แค้นแน่"

"บอกตามตรงนะ ผู้ชายในแผนกเทคโนโลยีนอกจากลูกพี่ของพวกเราแล้ว ที่เหลือมีแต่พวกขี้อวดกันทั้งนั้นแหละ"

"เกาเหลิ่งละ"

"ถูกรองผู้จัดการเงินพากลับไปแล้ว ไม่เห็นเงาหัวทั้งวันเลย"

"แต่ก็สมน้ำหน้าหลี่ฉือนะ วันๆ คงนึกว่าตัวเองยังเป็นคุณชายเศรษฐีอยู่ อารมณ์ร้ายซะขนาดนี้ ครั้งก่อนฉันไปขอข้อมูลกับเขา แคร่งไปหน่อยเขาก็ตะโกนว่าใส่หัวไป ทำฉันตกใจแทบแย่"

"..."

ตำรวจเองก็ไม่อยากเสียเวลาไปกับคดีแบบนี้ และยังไม่มีทางเชิญทุกคนไปสอบสวนที่โรงพักทีละคน ส่วนใหญ่จะถามเพื่อนร่วมงานสองสามคนเป็นการส่วนตัว แล้วหาหลักฐานเพิ่มเติม ถ้าหากไม่มีหลักฐานที่สามารถยืนยันได้ก็จะสรุปสำนวนปิดคดีว่าเป็นความขัดแย้งส่วนตัวระหว่างคู่รักเท่านั้น เพราะฉะนั้นคนในบริษัทยังไม่มีทางออกหน้าอย่างหุ่นหันพลันแล่น ตำรวจจึงโบกมือด้วยความพอใจ

"มา เปลี่ยนคนใหม่มา"

ชื่อเทียนโย่วถูกปล่อยตัว เตรียมจะหันกลับไปเรียกจางจวิน เชียงหยวนที่เดินออกจากลิฟต์มาแล้วก็เรียกเขาไว้

"เดี๋ยวก่อน"

ชื่อเทียนโย่วอุทาน "หา?" เมื่อหันกลับไปก็เห็นเชียงหยวนมีผ้าก๊อชพันศีรษะไว้ ค่อยๆ เดินมาแล้วหยุดอยู่ตรงหน้าตำรวจ เธอยื่นมือออกมาอย่างสุภาพเรียบร้อย

"สวัสดีค่ะ ฉันคือเชียงหยวนเป็นรองหัวหน้าของพวกเขา ฉันจะอธิบายสถานการณ์ของหลินฉือเองค่ะ"

ตำรวจมองดูผู้หญิงสูงสวยและสุขุมที่อยู่เบื้องหน้าแล้วพยักหน้าพูด "ได้"

เชียงหยวนพาตำรวจไปที่ห้องประชุม แล้วสั่งให้ชื่อเทียนโย่วรินน้ำมาสองแก้ว ตัวเองปิดประตูเอาไว้ เธอตั้งเก้าอี้ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามตำรวจออกมาแล้วนั่งลงอย่างสบายๆ

"คุณอยากถามอะไรก็ถามมาได้เลยค่ะ"

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เชียงหยวนถูกตำรวจสอบปากคำ วันที่พ่อเธอตายตอนนั้นเธอยังเด็กมาก อายุเพียงเจ็ดแปดขวบเท่านั้น มีตำรวจมาที่บ้านมากมาย คนในบ้านถูกสอบปากคำทีละคน เธอเห็นศพของพ่อเธอนอนจมกองเลือดอย่างเฉียดตาย มีมีดคมที่เป็นประกายอันเย็นเยือกปักอยู่กลางอกปลายมีดแทงทะลุ เลือดสดสีแดงฉานยังคงไหลนองอย่างต่อเนื่อง

ตาสีเลือดของพ่อเบิกกว้าง เส้นเลือดแผ่คลุมไปทั่วลูกตาราวกับใยแมงมุม
จ้องมองมาที่เธอหนึ่ง...

ความรู้สึกหนาวสะท้านที่กระจายขึ้นมาจากฝ่าเท้า ทะลุผ่านแขนและขา
อันเย็นเยียบมาถึงสมอง

ตอนนั้นเธอกลัวจนสิ้นทางไปทั้งตัว กลืนควาเลือดที่คลั่งอยู่ในอากาศ
อดล้าคอเธอเอาไว้จนไม่สามารถกรีดร้องออกมาได้ด้วยซ้ำ

ช่วงนั้นเธอฝันเห็นใบหน้าซีดซีขาวของพ่ออยู่ตลอด ส่วนตำรวจก็
เอาแต่เค้นถามเธอว่ายังจำได้ไหมว่าครั้งสุดท้ายที่เจอพ่อคือตอนไหน

หลังจากนั้นมาทุกครั้งที่เธอเห็นตำรวจก็จะรู้สึกกลัว

การถามเช่นนั้นเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองในวันนี้

ราวกับเธอสัมผัสได้ถึงความเย็นที่แผ่ขึ้นมาจากฝ่าเท้าแบบนั้นอีกแล้ว
มันค่อยๆ ไหลลามขึ้นมาจนถึงกระดูกสันหลัง และแล้วเหงื่อเย็นๆ ก็เริ่ม
ผุดขึ้นบนหน้าผากเธอ

ตำรวจทั้งสองนายเห็นเธอเป็นแบบนี้ก็หันไปสบตากันแล้วถาม "คุณ
ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า บาดแผลที่หัวไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ไม่เป็นไรค่ะ" เชียงหยวนผินสะกดความกลัว พยายามทำให้ตัวเอง
ใจเย็นเอาไว้แล้วสั่นหัว "เรื่องของหลีนี้อ..."

ทว่าขณะนั้นเอง จู่ๆ ประตูห้องประชุมก็ถูกใครบางคนเปิดออก ผู้ชาย
ที่เฝ้าอยู่นอกห้องพักผู้ป่วยของเธอตั้งครีตก่อนคืนปรากฏตัวที่หน้าประตูอย่าง
ไม่ทันตั้งตัว เหมือนเขาจะกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้ามา ตอนนี้สวมเสื้อเบสบอล
และกางเกงกีฬาแบบเรียบง่าย สวมรองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดไว้ ท่าทางดู
สดชื่นปราดเปรี้ยวและองอาจกว่าชายหนุ่มที่ท้อแท้หมดแรงแบบเมื่อคืนนี้
เยอะ

อาจเป็นเพราะได้จับมา เขาก็ยังมีความเชื่อกับแบบสะสมสะสมของ
คนที่เพิ่งตื่นนอนหลงเหลืออยู่

เชียงหยวนมองเขาหนึ่งๆ

แต่สวีเขียนสื่อไม่ได้มองเธอ เขามองไปยังตำรวจสองนายที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาเรียบเฉยและจริงจัง จากนั้นก็พยักหน้าอย่างมีมารยาท

"รบกวนแล้วครับ"

ตำรวจทั้งสองนายนั่งลงพร้อมกัน

สวีเขียนสื่อถึงเก้าอี้ที่อยู่ข้างๆ เธอออกมา นั่ง เอนหลังในท่าสบายๆ สองขาไขว้กัน จ้องไปยังตำรวจที่อยู่ตรงหน้าและแนะนำตัว

"ผมคือหัวหน้าของหลี่ฉือ และเป็นหัวหน้าของเธอด้วย"

พอชายหนุ่มนั่งลง กลิ่นครีมอาบน้ำจางๆ บนตัวเขาก็ลอยมาแตะจมูกทันที เชียงหยวนจึงแน่ใจว่าเขากลับไปอาบน้ำมาจริงๆ

เธอเหมือนได้กลิ่นน้ำหอมผู้ชายนิดหน่อยด้วย เธอจำได้ว่าเมื่อก่อนเขาไม่ค่อยฉีदन้ำหอม บนตัวเขามักมีกลิ่นแชมพูสระผมและครีมอาบน้ำแบบจางๆ เป็นส่วนใหญ่

เมื่อสวีเขียนสื่อนั่งลงก็วางแขนทั้งสองไว้บนที่เท้าแขนเก้าอี้ เสือเบสบอลของเขาโดนตัวเธอเล็กน้อย จังหวะนั้นเหมือนส่งไออุ่นกระแสนิ่งเข้ามาขจัดไอเย็นที่อยู่ใต้เท้าเธอไปจนหมดสิ้น

ตำรวจจำเขาได้ เพราะเมื่อวานได้ตรวจสอบกล้องวงจรปิดกับเขาด้วย จึงพยักหน้า เอาปากกาจดชื่อทั้งสองไว้บนกระดาดแล้วถามขึ้น

"งั้นพวกคุณสองคนใครจะพูดก่อน"

สวีเขียนสื่อไม่ได้มองเชียงหยวน เอามือที่เดิมที่ประสานกันไว้ลง แล้วเงยหน้าพูดตรงๆ "ให้ผมพูดแล้วกัน เธอเพิ่งมายังไม่ค่อยคุ้นเคย"

ด้านนอกประตู ชื่อเทียนโย่วกับจางจวินเถื่อนน้ำคนละแก้ว กำลังเอาหูแนบประตูแอบฟังกันอยู่ แต่ห้องประชุมนี้เก็บเสียงได้ดีมาก สวีเขียนสื่อเองก็พูดเสียงไม่ดังไม่เบาจนเกินไป เขาเป็นคนที่มิ้จังหวะในการพูดสม่ำเสมอ สามารถเรียบเรียงเรื่องราวได้อย่างง่ายดาย และบอกเล่าด้วยน้ำเสียงที่เป็นกลางที่สุด ชื่อเทียนโย่วได้ยินรางๆ ว่าสวีเขียนสื่อกำลังพูดถึงความผิดพลาดใน

การทำงานของหลี่ฉือในช่วงสองปีมานี้ และวิเคราะห์การใช้ชีวิตของหลี่ฉือ
อย่างเป็นกลาง

จางจวินหูตั้งรากับกระต่าย อุทานออกมาเบาๆ "เอ๊ะ ทำไมถึงมีแต่
ลูกที่พูดอยู่คนเดียวล่ะ"

ซือเทียนโย่วตอบ "เพราะลูกพี่บอกหัวหน้าเซียงเรียบร้อยแล้ว เขาไม่มีทาง
ให้เธอพูดหรอก ถ้าเกิดหลี่ฉือรู้เรื่องเข้าแล้วไปแก้แค้นหัวหน้าเซียงจะทำไม
แต่ถ้าเป็นลูกพี่ ฉันว่าหลี่ฉือต้องเกรงใจอยู่บ้าง"

จางจวินถอนหายใจ "พวกเราอ่อนแอเกินไปหรือเปล่า"

ซือเทียนโย่วเหลือบมองเขาแล้วพูดอย่างทองไม่รู้ร้อน "จ้ะนายก็พูดเอง
เลยสิ แต่ฉันยอมรับว่าสู้หลี่ฉือไม่ได้"

จางจวินหดคอก "ฉันก็สู้เขาไม่ได้เหมือนกัน"

ขณะที่ทั้งสองกำลังคุยกันอยู่ก็มีเสียงเลื่อนเก้าอี้ดังมาจากข้างใน ตามด้วย
เสียงก้องกังวานของตำรวจ

"ขอบคุณสำหรับความร่วมมือนะครับ ถ้ามีความคับหน้าอะไร ผมจะ
ติดต่อพวกคุณอีกที"

พวกเขาเหมือนได้ยินเซียงหยวนถาม "แล้วเรื่องของหลี่ฉือล่ะคะ"

"ตอนนี้ยังไม่มีข้อสรุป เราจะไปสอบถามเพิ่มเติมกับหัวหน้าของพวกคุณ
อีกที แต่พวกคุณก็ไม่ต้องกังวลเกินไป" ตำรวจกล่าวพลบใจ

"เรื่องของหลี่ฉือและเพื่อนร่วมงานหญิงคนนั้นเราจะเก็บไว้เป็นความลับ
ส่วนเรื่องกล้องในห้องน้ำตรวจทราบแล้วว่าเป็นคดีต่อเนื่อง เราจับตัวคนร้าย
ได้ก่อนหน้านี้อแล้ว คนลงมือคือช่างซ่อมบำรุง แล้วกล้องที่พวกคุณพบก็เสียแล้ว
ด้วย ส่วนเรื่องที่หลี่ฉือแอบถ่าย ถ้าพวกคุณมีหลักฐานก็สามารถเอามายื่น
ให้พวกเราได้อีก ส่วนเพื่อนร่วมงานหญิงนามสกุลอิ่งคนนั้น เธอให้การไม่ค่อย
ตรงกัน คดีนี้ยังมีเงื่อนงำอยู่ หลังจากนั้นต้องรบกวนพวกคุณให้ความร่วมมือ
ในการสืบสวนด้วย"

เซียงหยวนพยักหน้า

หลังจากที่ตำรวจไปแล้ว ในห้องประชุมก็เหลือแค่พวกเธอสองคน หลังจากการสารภาพรักที่กระอักกระอ่วนเมื่อคืนนี้แล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเธอได้อยู่ด้วยกันสองต่อสอง สวีเขียนสื่อนั่งฟังอยู่บนเก้าอี้ในท่าทอดหุ่ยแล้วเปิดโน้ตบุ๊กบนโต๊ะประชุมโดยไม่สนใจอะไร ตาจึงตรงไปที่หน้าจอและเปิดเครื่องราวกับว่าเธอไม่มีตัวตน เผยแค่ใบหน้าด้านข้างที่สะอาดสดชื่นไว้ให้เธอมองเห็น

เซียงหยวนทำตัวไม่ถูก จะอยู่ก็ไม่ใช่ จะไปก็ไม่เชิง แถมยังได้กลิ่นครีมอาบนํ้าลอยอบอวลอยู่จางๆ ด้วย

ตั้งแต่สวีเขียนสือเปิดโน้ตบุ๊ก เขาส่งอีเมลไปเพียงฉบับเดียวเท่านั้น เซียงหยวนตาดีแอบเห็นว่าเป็นจดหมายแจ้งเรื่องการออกไปทำงานต่างเมืองจึงถามขึ้น

"นายจะไปทำงานต่างเมืองหรือ"

สวีเขียนสือขานตอบ "อืม" ผ่านไปไม่กี่วินาที ขณะที่เซียงหยวนนึกว่าเขาจะไม่ตอบแล้วก็ได้ยินเขาปิดโน้ตบุ๊กแล้วกล่าวเสริมอีกประโยคหนึ่งอย่างไม่ใส่ใจ "ไปเซียงไฮ้หนึ่งอาทิตย์"

โอเค...

ไม่รู้จะพูดอะไรอีกแล้ว เซียงหยวนกำลังคิดไปเรื่อยเปื่อย เธอกำมืออย่างแรงจนปลายนิ้วขาวซีดไปหมด พูดอย่างปวดใจเล็กน้อย

"งั้นฉันออกไปแล้วนะ"

จู่ๆ สวีเขียนสือก็เรียกเธอเอาไว้ ผลักโน้ตบุ๊กไปข้างหน้า แล้วหันมามองเธอ "เธอจะให้หลินฉือไปอยู่ฝ่ายสนับสนุนจริงหรือ"

"อืม" เซียงหยวนพยักหน้า

แววดาเขาเปลี่ยนเป็นลุ่มลึกทันที เขามองเธอพลางกล่าวเสียดสี "เพราะความผิดพลาดที่เขาทำไว้ในสองปีที่ผ่านมา หรือเป็นเพราะเขาไปชอบคนที่ไม่ควรชอบกันแน่"

ตอนแรกเซียงหยวนนึกว่าที่นิสัยของหลินฉือเป็นแบบนี้อาจเกิดจาก

ความตกต่ำของครอบครัว อีกทั้งดูจากผลงานในช่วงสองปีที่ผ่านมา หลีฉือก็ไม่เหมาะที่จะอยู่แผนกเทคโนโลยีต่อไปจริงๆ มาสายกลับเร็ว แถมยังสะเพร่าจนทำให้ออเดอร์ใหญ่ของเหว่ยเต๋อเกิดความผิดพลาด

ทางบริษัทเห็นว่าพักนี้สภาพคล่องทางการเงินของเขาไม่ค่อยดี และสถานการณ์ทางครอบครัวก็ค่อนข้างซับซ้อน จึงให้เขากลับไปคิดทบทวนตัวเอง

"ฉันแค่รู้สึกว่ตอนนี้เขาไม่เหมาะที่จะอยู่แผนกนี้ แต่ถ้าเขาเป็นคนจิตใจเที่ยงตรงและพยายามทำผลงานให้ดีขึ้นจะกลับมาก็ไม่เป็นปัญหา สวีเขียนสือ ฉันไม่ได้มีอคติต่อเขาหรอกนะ..."

"ฉันเข้าใจ" เขากล่าวตัดบทเบาๆ และยิ้มคล้ายจนใจ "ฉันไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย และไม่ได้บังคับให้เธอตัดสินใจอะไรด้วย"

เซียงหยวนนิ่งไป

สวีเขียนสือลุกขึ้น ยืนฟังขอบโต๊ะ แล้วจ้องมองเซียงหยวนที่ยืนฟังผนังอยู่ที่หน้าประตู "เรื่องนี้ต้องรายงานไปที่สำนักงานใหญ่ ต้องหาแบบฟอร์มประเมินพนักงานของหลีฉือในปีก่อนๆ และต้องเขียนใบส่งย้ายตำแหน่งพนักงานอีกเป็นกอง เรื่องที่สำคัญที่สุดคือหลีฉือกับรองผู้จัดการของบริษัทเราเป็นญาติกัน ถ้าคิดจะย้ายเขาไม่ใช่เรื่องง่าย"

ตอนแรกเซียงหยวนนึกว่าเป็นหลีหย่งเปียว เพราะนามสกุลหลีเหมือนกัน แต่พอฟังดูดีๆ แล้วถึงได้รู้ว่าเป็นรองผู้จัดการ เธอจึงถามขึ้น

"รองผู้จัดการหลีเหรอ"

สวีเขียนสือพยักหน้า

หลีซันเป็นรองผู้จัดการของเหว่ยหลิน อายุสามสิบต้นๆ เป็นผู้หญิงที่อยู่ข้างหลังหลีหย่งเปียว ไม่ค่อยได้รับผิดชอบเรื่องอะไรสักเท่าไร

นี่เป็นบริษัทแห่งเดียวที่เซียงหยวนเห็นว่าผู้จัดการยุ่งกว่ารองผู้จัดการเสียอีก

"เธอคิดว่าไงล่ะ"

เซียงหยวนรู้สึกว่เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง "ก่อนหน้านั้นเกาเหล่งเล่าให้ฉันฟังว่าหลี่ฉือเคยทำความผิด แล้วนายเป็นคนรับผิดชอบเขา"

"ฉันก็แค่ช่วยเหลือเขาเพื่อให้เขาซาบซึ้งใจเท่านั้น" สวีเยี่ยนสือก้มหน้าหัวเราะเยาะตัวเอง "ถึงฉันไม่รับ หลี่ชินก็ต้องรับผิดชอบเขาอยู่ดี แล้วทำไมฉันถึงไม่เห็นแก่หน้าหลี่ชินล่ะ พออยู่ไปนานๆ เข้า เธอก็จะเข้าใจเองว่าหลายๆ ครั้งเรื่องราวหลายอย่างเป็นสิ่งที่เธอทำอะไรไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยเลยตามเลยดีกว่า"

เซียงหยวนนึ่งไปในทันใด เพราะเธอคาดไม่ถึงเลยจริงๆ ถึงขั้นรู้สึกซาไปทั้งศีรษะด้วยซ้ำ จู่ๆ ก็รู้สึกว่าผู้ชายที่อยู่เบื้องหน้าคนนี้ช่างเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอเหลือเกิน เดิมทีเธอนึกว่าสวีเยี่ยนสือเป็นคนที่รักษาความหยิ่งทะนงไว้เหมือนน้ำใสสะอาดจะปราศจากปลา*

"นาย..."

สวีเยี่ยนสือหัวเราะคล้ายเหย้ยหยันตัวเอง "เธอรู้สึกว่าจริงๆ แล้วฉันเองก็เลวเหมือนกันใช่ไหม"

"เปล่า..." จู่ๆ เซียงหยวนก็พูดไม่ออก รู้สึกตืตันที่ลำคอและปวดใจ เขาไปเจออะไรมา ถึงทำให้เขาเลือกที่จะยอมประนีประนอมแบบนี้ เธอเนิ่งไปครู่ใหญ่ แล้วจึงเอ่ยปากอย่างยากลำบาก "หลี่ชินรับปากอะไรกับนายไว้ใช่ไหม"

ครั้งนั้นที่สำนักงานใหญ่มีโควตาพนักงานประเภท A และพอแบ่งมาให้ซืออันก็เหลือเพียงตำแหน่งเดียว เจินซานได้รับข่าวมาล่วงหน้า จึงบอกให้เขาไปขอกับหลี่ชิน เพราะเขาต้องเลื่อนเป็นพนักงานประเภท A ก่อน ถึงจะย้ายไปที่ห้องแล็บวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ของสำนักงานใหญ่ได้ ตอนนั้นเขาเหมือนหมาจนตรอกอยู่ที่นี่มาสองปีแล้ว แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่ง ถ้าไม่ใช่โดนเด็กเส้นทางนี้ชิงตัดหน้าก็โดนเด็กเส้นทางโน้น

* น้ำใสสะอาดจะปราศจากปลา หมายถึงหากเป็นคนเข้มงวดหรืออาจจริงอาจจนเกินไปจะรักษาเพื่อนฝูงไว้ไม่ได้ เหมือนกับน้ำที่ใสเกินไปก็มักจะไม่มีปลาอาศัยอยู่

คว่าไปเสียก่อน

และช่วงนั้นหลินถือทำเอาเตอร์ของลูกค้าใหญ่รายหนึ่งหลุดมือ แถมยังไปลวงเกินเจ้าของบริษัทนั้นอีกด้วย หลินจึงเอาเรื่องนี้มาแลกเปลี่ยนกับเขา เพราะสวี่เขียนสื่อเป็นหัวหน้าสายตรงของหลิน ให้เขาออกหน้ารับผิดชอบจะดีกว่าหลินออกหน้าเอง และหลินก็กลัวจะขายหน้าตัวเองด้วย เพราะความมอดทนของเขากำลังจะหมดลง เขาจึงใจร้อนรับปากเธอไป

"แล้วสุดท้ายทำไมถึงไม่ได้เลื่อนล่ะ" เมื่อฟังมาถึงตรงนี้เซียงหยวนก็ถามขึ้นมา

"เพราะปีนั้นโศกนาฏกรรมของเด็กเส้นของบริษัทลูกที่เซียงไฮ้ไม่พอก็เลยยกเลิกของซีอานไป"

เซียงหยวนฟังแล้วเหวี่ยงปากพูดขึ้นเต็มหัว *สวรรค์ คอรัปชันกันเป็นชั้นๆ มิน่าล่ะได้ถึงผอมลงทุกปี ที่แท้บริษัทก็ทุจริตกันถึงขั้นนี้แล้ว*

"มีเด็กเส้นเยอะมากเธอ"

"เธอลองดูรายชื่อคนในบริษัทก็ได้ ถ้าไม่ใช่นามสกุลหลี่ก็นามสกุลเงิน แล้วก็น่าจะมีพวกที่นามสกุลอิงกับนามสกุลจ้าวด้วย เป็นเด็กเส้นที่เครือข่ายใหญ่มากเลยล่ะ"

เซียงหยวนเพิ่งมารู้ทีหลังว่าแม้แต่ ปรก. ของบริษัทก็ยังนามสกุลเงิน ชายหนุ่มหัวเราะ รอยยิ้มนั้นดูสบายๆ และผ่อนคลาย จากนั้นเขาก็นั่งลงแล้วทอดกอดอยู่บนเก้าอี้ มองเธอพลงพูด "เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เธออย่าเพิ่งวิ่งไปบอกหย่งเปียวว่าจะย้ายหลินก็ เพราะเขาเป็นคนที่รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง และเป็นพวกเดียวกับหลิน พอเธอพูดจบอีกแป๊บเดียวหลินก็รู้เรื่องแล้ว อาทิตย์นี้นั้นไม่อยู่ที่บริษัท ถ้ากลับมาแล้วเธอถูกคนฆ่าปิดปาก... ฉันจะจัดรูปให้เธอเพิ่มอีกสักสองดอกแล้วกันนะ" เขาพูดกึ่งล้อเล่น แต่ก็รู้สึกเสียใจขึ้นมาิดหน่อย "ทำได้แค่นี้แล้วล่ะ"

เซียงหยวนกลับจ้องมองเขานิ่งๆ "ถ้าฉันมีวิธีย้ายนายไปอยู่ที่สำนักงานใหญ่ นายจะไปหรือเปล่า"

เธอมีวิธีอะไร สวีเยียนสือไม่สามารถตอบได้ในทันที เขาจ้องมองเธอ
 หนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วหัวเราะ พุดกึ่งล้อเลียน "แล้วเธอเป็นเด็กเส้นของฝ่ายไหนล่ะ"
 พอเห็นเธอไม่ตอบ เขาก็หลุบตาลงเล็กน้อย จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นสบตาเธอ
 "หือ? ไม่ชอบฉันขนาดนั้นเลยหรือ อยากให้ฉันไปนั่นสิ"

ตาที่หลุบลงของเขาดูมีเสน่ห์มากกว่าปกติ เชียงหยวนถูกเขาจ้องจน
 หัวใจเต้นตึกตักอีกแล้ว เธอเบือนหน้าหนีเพื่อหลบสายตาเขา

"นายอยากไปที่ห้องแล็บวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ของสำนักงานใหญ่
 ไม่ใช่เหรอ อยู่ที่นี่ก็ใช้ว่าจะดี"

"ไว้ค่อยว่ากันอีกที" เขาเลื่อนเก้าอี้ออก จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน มือสอด
 เข้ากระเป๋า เดินแล้วหันมาทางเธอ "ต่อให้ไปแล้วก็ใช้ว่าจะดี"

"ทำไมล่ะ" เธอมองเขาอย่างงุนงง กลิ่นของครีมอาบหน้าดูเหมือน
 จะแรงขึ้นกว่าเดิม

เขาอยู่เบื้องหน้า พุดทั้งที่ยืนคำหัวเธอ "ไม่แน่ว่าวันดีคืนดีฉันก็ลาออกแล้ว
 ถ้าไปอยู่ที่สำนักงานใหญ่จะลาออกก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย"

"นายจะลาออกเหรอ" เชียงหยวนเงยหน้ามองเขา

"คงนั้น" เขาพุด

สีหน้าเขาดูไม่มีอารมณ์อะไร แวตาก็เฉยเมยเหมือนกำลังพุดว่าพรุ่งนี้
 จะออกไปทำงานต่างเมืองสองวัน ในห้องประชุมเงียบสงัด เงียบจนถึงขั้น
 สามารถสัมผัสได้ถึงลมหายใจของกันและกัน เชียงหยวนคิดว่าสาเหตุ
 คงเป็นเพราะตัวเองจึงโผล่ออกมาโดยไม่ทันคิด

"เป็นเพราะฉันเหรอ"

สวีเยียนสือหัวเราะ เบือนหน้าออกไป พุดด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังราวกับ
 กำลังเยาะเย้ยการคิดเข้าข้างตัวเองของเธอ

"เธอคิดมากไปแล้วล่ะ"

เชียงหยวนก้มหน้าลงแล้วร้อง "อ้อ" จ้องปลายเท้า ไม้รู้จะพุดอะไรต่อ
 เสียงของเขาก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ "แต่ยังไม่ไปตอนนี้ออก"

ขณะที่เธอก้มหน้าลง สวีเขียนสื่อก็เคลื่อนสายตากลับมา หลบตาลงมองเธอ แวบตาเหมือนนายความรู้สึกที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ยบางอย่างออกมา จ้องมองเธออย่างลึกซึ้ง

เขาเหมือนกำลังต่อสู้กับตัวเอง สันGRAMขยับเล็กน้อย ขณะซึ่งใจกำลังจะอ้าปากก็เห็นร่างเงาคนสองคนแวบผ่านมู่ลี่ สวีเขียนสื่องยหน้าขึ้นเห็นชื่อเทียนโย่วกับจางจวินวิ่งผ่านไป จากนั้นประตูกระจกของห้องประชุมก็ถูกผลักออก หล่ฉือที่มีสีหน้าดูต้นกำลังยืนอยู่ข้างนอก

เซียงหยวนยังไม่ทันเห็นชัดว่าใครมาก็ถูกสวีเขียนสื่อดึงไปข้างหลังร่างสูงใหญ่บดบังทัศนวิสัยของเธอไปจนหมดสิ้น เธอมองไม่เห็นสีหน้าของหล่ฉือที่ยืนอยู่หน้าประตูเลย

กลิ่นอายของชายหนุ่มปกคลุมเธอไว้อย่างแน่นหนา หัวใจของเซียงหยวนเต้นตึกตักไม่หยุด เธอแอบอยู่ข้างหลังเขาคิดจะชะโงกหน้าออกไปดูว่าหล่ฉือคิดจะทำอะไร แต่ก็ถูกเขายื่นมือผลักกลับไป จากนั้นสวีเขียนสื่อก็กวาดตามองหล่ฉือที่ยืนอยู่หน้าประตูอย่างไม่สบอารมณ์

นี่เป็นครั้งแรกที่เซียงหยวนเห็นเขาเผยสีหน้าแบบนี้ออกมา ปกติเขาไม่ค่อยโมโหนัก แม้หงุดหงิดก็ยังแฝงไปด้วยท่าทีเกียจคร้านอยู่บ้าง ดูเหมือนไม่คิดจะโจมตีใคร แต่สวีเขียนสือในตอนนี้นักลับดูดันมาก เผยให้เห็นความเลือ่ร่อนแบบผู้ชายอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

ทันใดนั้นบรรยากาศก็มีความตึงเครียดเล็กน้อย

แต่หลังจากที่หล่ฉือจ้องมองสวีเขียนสืออยู่สามวินาที เงินซูที่โผล่มาตรงหน้าประตูก็เรียกตัวเขาไป

เกาเหล่งยืนอยู่ข้างๆ อะอะไวย้วยด้วยความโมโห ทั้งทางเดินเต็มไปด้วยเสียงตะโกนด้วยแรงโทสะของเขา

"เธอจะไปพูดอะไรกับเขา เงินซู! เขาแอบจีบเธอใช่ไหม!"

เงินซูผลักเกาเหล่งเข้าไปในห้องทำงานมือไม่เป็นพัลวัน "นายเข้าไปเลยนะ!"

เซียงหยวนยังตั้งท่าถกแซนเสื้ออยู่ เตียวถ้ำเกิดตึกันขึ้นมาจริงๆ เธอ
กะว่าจะทิ้งหัวหลီးก่อน และเตรียมจะทดสอบกังฟูๆ ปลาย ที่ไล่เพยไป
สอนให้เธอด้วย แต่ปรากฏว่าเงินชูพูดเพียงประโยคเดียวก็เรียกตัวหลီး
ไปเสียแล้ว

ขณะที่เธอกำลังอึ้งอยู่ สวีเยียนลือกก็ตบหัวเธอทีหนึ่ง "ไปได้แล้ว"

ทั้งสองเดินออกไปจากห้องประชุม เกาเหล่ยังคงทำหน้าที่บู๊ตึง นั่งโมโห
อยู่ข้างๆ ซื่อเทียนโย่วที่กำลังพยายามเกลี้ยกล่อมเขาอยู่

"ให้รองผู้จัดการเงินคุยกับเขาหน่อยเถอะ แน่نون ในฐานะผู้ชายให้
แฟนของตัวเองไปเกลี้ยกล่อมคนที่แอบรักเธอ ไม่ว่าใครก็ไม่สบายใจทั้งนั้นแหละ
แต่ที่แสดงว่าแฟนของนายมีเสน่ห์..."

เห็นได้ชัดว่าเกาเหล่ไม่ค่อยพอใจ ตีหน้ายักษ์ด่ากลับไป "ใส่หัวไปซะ"

ซื่อเทียนโย่วหัวเราะแห้งๆ แล้วใส่หัวไปตามที่อีกฝ่ายต้องการ

เซียงหยวนกับสวีเยียนลือกกลับไปโต๊ะของตัวเอง เมื่อเธอเปิดคอมพิวเตอร์
ก็พบว่าอีเมลที่เธอส่งในห้องประชุมเมื่อครู่นี้ส่งให้ตัวเอง...เป็นเอกสารโครงการ
ผลิตภัณฑ์ใหม่ของเดือนหน้า รวมทั้งรายละเอียดที่จะแสดงในงานเปิดตัวด้วย

ที่นั่งของทั้งสองหันหลังชนกัน คนหนึ่งอยู่ข้างหน้า คนหนึ่งอยู่ข้างหลัง
เมื่อเซียงหยวนหันกลับไปมองก็พบว่าเขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ หน้าจอ
คอมพิวเตอร์มีตารางเปิดค้างไว้ เหมือนเป็นจดหมายแจ้งเรื่องการออกไป
ทำงานต่างเมือง

เซียงหยวนส่งวีแชตไป 'นายจะไปเมื่อไร' เมื่อคิดดูแล้วก็ส่งเพิ่มไปอีก
ข้อความหนึ่ง 'ฉันต้องคุยเรื่องงานเปิดตัวกับใครหรอ'

พอเซียงหยวนส่งเสร็จก็เอียงคอเล็กน้อยชำเลื่องมองเขาด้วยหางตา

เมื่อเสียงแจ้งเตือนวีแชตดังขึ้น เขาเหลือบมองทีหนึ่ง แต่ยังคงนั่งอยู่
บนเก้าอี้ มือทั้งสองแตะอยู่ที่ปลายจุมก ไม่ได้ทำอะไร

ไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่เซียงหยวนรู้สึกหัวใจเต้นแรงกว่าปกติ
แรงยิ่งกว่าเมื่อคืนตอนที่เขาสารภาพรักและกล่าวคำพูดไว้สาระเหล่านั้น

ออกมาเสียอีก

ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนถูกปฏิบัติ แต่ทำไมตอนนี้เธอกลับรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นฝ่ายถูกปฏิบัติมากกว่า เธอกลัวว่าเธอจะไม่ยอมตอบโต้แชต กลัวว่าเธอจะไม่ยอมคุยด้วยอีก ไม่ว่าจะทำอะไรเธอก็เป็นฝ่ายต้านรับอยู่ดี ขณะที่เธอกำลังคิดฟุ้งซ่านอยู่นั้น มือถือก็ดังขึ้น

XYS : บินวันพรุ่งนี้ ไปหาเงินชูเถอะ เธอมีเอกสารอยู่

เซียงหยวน : ได้

เซียงหยวนไม่ได้หันกลับไปมอง แต่ได้ยินเขาโยนมือถือทิ้งไว้ข้างๆ โหยจ้อไม่รู้เลื่อนเก้าอี้มาจากทางไหน ก็หันามองมือถือแล้วพูดกับเขา "ลูกพี่ 'แคปฟรี 3' เข้าฉายแล้ว จะไปดูด้วยกันไหม"

เซียงหยวนได้ยินเขาพูดอย่างไม่ใส่ใจ "ดูแล้ว ก็นั่นๆ แหละ"

ในขณะนั้นเองมือถือที่อยู่เบื้องหน้าเธอก็ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โหยจ้อยังคงสอบถามเขาด้วยความสงสัยอยู่ข้างหลังว่าไปดูกับใครมา

ในมือถือของเซียงหยวนมีข้อความวิแชตของเขาปรากฏอีกข้อความหนึ่ง คงจะส่งมาขณะที่คุยกับโหยจ้อไปด้วย

XYS : เรื่องของหลินฉี ไฉนกลับมาแล้วค่อยจัดการ เธออย่าตัดสินใจเอง แบ็กของหลินฉีคือผู้จัดการหยาง

เซียงหยวน : ผู้จัดการหยาง? หยางผิงซานฝ่ายขายหรอ

เธอเคยได้ยินปู่พูดถึงคนคนนี้นมาก่อน เขากล่าวว่าเป็น 'บุคลการรุ่นบุกเบิก' ของบริษัทเลยทีเดียว อีกทั้งยังมีนิสัยดีอัน แบ็กของหลินฉีคือหยางผิงซาน สำหรับคนอย่างหยางผิงซาน บางครั้งปู่กับไล่เฟยไปจะพูดถึงคนคนนี้น่าเป็นคนแก่ที่เรื่องมากที่สุดๆ ทุกๆ ปีเขาจะเอาแต่พูดถึงเรื่องราวรับ

กับบรรดากรรมการผู้ถือหุ้นอยู่ตลอด เดี่ยวก็พูดถึงเรื่องการปรับเปลี่ยนบริษัท วันๆ เอาแต่อ้างเรื่องสวัสดิการเพื่อพนักงาน แต่เป็นเบอร์หนึ่งเรื่องทุจริต

เธอนึกไม่ถึงว่าแค่บริษัทลูกที่ซื้อยาน เครือข่ายเส้นสายจะยาวนานนี้ โหยวจื่อที่อยู่ข้างหลังยังคงสอบถามสวี่เยียนสืออยู่ว่าไปดูหนังกับใครมา แต่สวี่เยียนสือไม่ได้สนใจเขา กำลังก้มหน้าส่งวีแชตอยู่

XYS : เธอรู้จักหยางผิงซานด้วยเหรอ

เซี่ยงหยวน : ตอนฉันมาทำงานที่นี่ได้อ่านประวัติและข้อมูลของบริษัทมาบ้าง เลยรู้จักพวกเจ้านายครบทั้งหมด กลัวว่าเดียวเจอหน้าแล้วเรียกชื่อไม่ออกจะกระอักกระอ่วนนะ

หญิงสาวรู้สึกว้าวกับข้ออ้างของเธอได้เข้าท่าดีมาก ส่วนสวี่เยียนสือหัวเราะ โยนมือถือไว้ข้างๆ ไม่ได้ตอบกลับไปอีก

วันต่อมาพอสวี่เยียนสือไปแล้ว เซี่ยงหยวนก็งานยุ่งจนหัวหมุน เธอตรวจทานเนื้อหาของงานเปิดตัวกับเงินชुरอบหนึ่ง และยืนยันเรื่องการแข่งขันในเดือนหน้ากับเหล่าชิง การแข่งขันและงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์ห่างกันแค่อาทิตย์เดียว แต่ไม่น่าจะมีผลกระทบอะไร

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้วเธอก็รีบโทรหาสวี่เยียน "จริงสิ เธอช่วยหาซุตราตรีให้ฉันสักชุดสิ ฉันจะเอาไว้ใช้ตอนงานเปิดตัว รู้สิว่าฉันบอกเธอไปแล้วเมื่อครั้งก่อน แต่พักนี้งานเยอะก็เลยจำไม่ได้ว่าได้ออกเธอหรือเปล่า"

สวี่เยียนกำลังเร่งปั่นต้นฉบับอยู่ เธอเอียงคอหนีบโทรศัพท์ไว้ข้างหู สายตาจดจ่อจ้องไปที่จอคอมพิวเตอร์ ขณะที่มือเคาะคีย์บอร์ดรัวเร็ว เธอก็พูดอย่างขอไปที

"รู้แล้วจ้า คุณหนู ฉันรับรองว่าจะส่งไปให้เธอ วันนี้เป็นวันเดดไลน์พิฆาต แคล่ก่อนนะ"

"เธออย่าลืมนะ!!"

เสียงหยวนยังไม่ทันตะโกนเสร็จ โทรศัพท์ก็ส่งเสียง 'ตุ๊ตๆๆ' ถูกชิงวางสายไปเสียก่อนแล้ว

เธอก็พิมพ์ค่าเบาๆ "ยายคนนี่"

ที่เชียงใหม่งานประชุมนานาชาติเกี่ยวกับเทคโนโลยีไอโอวี* สวีเยนส์อยู่กับเงินชานเป็นตัวแทนของตงเหอกี๊ปมาร่วมงาน ยิ่งจนแทบไม่มีเวลาดื่มน้ำเหมือนกัน

ขณะที่เพิ่งนั่งลง เงินชานก็ตาลุกวาวทันที ถือแก้วเหล้าเดินเข้าไปหาคนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม สวีเยนส์ดื่มเหล้าเข้าไปไม่น้อยจึงรู้สึกมึนนิดหน่อย เพิ่งนั่งอยู่ไม่กี่วินาทีได้เพียงครู่เดียว เงินชานก็หันมาจ้องเขาแล้ว เขาจึงต้องติดกระดุมเสื้อสุทแล้วลุกขึ้นยืน

เมื่อเดินไปยังข้างกายเธอ เงินชานก็พูด "ฝั่งตรงข้ามคือประธานหลินกับรองประธานเงินของฝ่ายเชิงเทคโนโลยี พวกเขาค่อยพูดถึงนายกับฉันมาก่อน"

สวีเยนส์ถือแก้วเหล้าไว้ในมือ "หมายความว่าไง"

เงินชานใส่ชุดราตรีสีน้ำเงิน ชุดกระโปรงเข้ารูปที่เอวทำให้หุ่นของเธอดูเพรียวบางอรชร ใบหน้าเกือบจะเข้าวัยสี่สิบของเธอยังคงอímเอิบเปล่งปลั่งเหมือนอายุเพียงสามสิบ ดูอ่อนหวานมีเสน่ห์มาก

นิ้วของเธอจับแก้วเหล้าไว้เบาๆ แล้วยกขึ้นแสดงความเคารพต่อประธานและรองประธานทั้งสองที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างสง่างามเป็นการทักทายก่อน จากนั้นก็ยิ้มบางๆ มองไปยังคนรู้จักที่อยู่รอบข้าง ยกแก้วเหล้าขึ้นทักทายอีก เธอเยหน้าขึ้นเหลือบมองสวีเยนส์แล้วพูดเสียงเบา

"หนึ่งวันก่อนออกเดินทาง หยางผิงชานอยู่ที่ห้องทำงานของ

* เทคโนโลยีไอโอวี หรือ Internet of Vehicles คือเทคโนโลยีที่จะเชื่อมรถทุกคันเข้าด้วยกัน และเชื่อมต่อกับสถานที่ต่างๆ ที่แสดงบนกูเกิ้ลไปจนถึงข้อมูลต่างๆ แบบเรียลไทม์โดยไม่ต้องเชื่อมต่อกับโทรศัพท์

ท่านประธานใหญ่ สถานการณ์เรียกได้ว่าแตกหักกันแล้ว สองคนนี้ต่างเป็น
จิ้งจอกเผ่าทั้งคู่ พุดจาเสียดสีกันไปมา แม้ยังไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นฉีกหน้า
ไม่ไปมาหาสู่กันอีก แต่หยางผิงซานบอกว่าในแวดวงธุรกิจไม่มีประธาน
คนไหนที่สูงอายุเท่าท่านประธานใหญ่อีกแล้ว ตั้งเจ็ดสิบกว่าแล้วยังไม่ยอม
วางมืออีก เป็นการบอกกลายๆ ว่าสมควรให้คนที่อยู่ข้างล่างรับช่วงต่อ
ได้แล้ว"

"ท่านประธานใหญ่ก็สูงอายุมากแล้วจริงๆ"

เฉินซานพูดต่อ "ท่านไม่มีลูก ลูกชายและลูกสะใภ้ก็เสียชีวิตไปหมด
แล้ว เหลือแค่หลานสาวกับหลานชายอย่างละคน แต่เด็กสองคนนี้ไม่สนใจ
งานในบริษัท คนหนึ่งหมดเวลาไปกับการเล่นเกมอยู่หลายปี อีกคนหนึ่ง
ตอนนี้ก็ไปรู้จักทำสนามบินบ๊าอะไรอยู่ กิจการที่ท่านประธานใหญ่ใช้เวลา
สร้างมาตั้งนาน ยังไงท่านก็ไม่ยอมให้ตกไปอยู่ในมือคนอื่นอย่างแน่นอน"

เฉินซานน่าจะเป็นคนเดียวในสำนักงานใหญ่ที่รู้ฐานะที่แท้จริงของ
เซี่ยงหยวน แต่เธอไม่ได้บอกใครเพราะท่านประธานใหญ่สั่งการไว้ว่า
ห้ามบอกใครทั้งนั้น ไม่นานนักจู่ เธอก็ถามขึ้น

"จริงสิ เด็กใหม่ของพวกนายทำงานเป็นยังไงบ้าง"

"เซี่ยงหยวนเธอ" สวีเยียนสือพูด "ฉลาดดี"

"พอจะสอนได้ไหม"

"ถ้าตั้งใจเรียนก็ได้อยู่หรอก" สวีเยียนสือตอบ

เฉินซานถอนหายใจ "โอเค งั้นฝากนายช่วยหน่อยแล้วกัน"

"ญาติของคุณเธอ"

เฉินซานไม่ปฏิเสธ "อืม ลูกของเพื่อนคนหนึ่ง แม่เธอเป็นอาจารย์ของฉัน
เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่วิจัยด้านจีเอ็นเอสเอส เพราะแม่ของเธอทำงานอยู่ใน
ห้องแล็บตลอดเวลาจึงไม่มีเวลาดูแลลูก ปู่ย่าเลยเลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็ก ตอนเด็ก
เธอฉลาดมาก ฉันจำได้ว่าเธอเข้าร่วมการแข่งขันตอบปัญหาความรู้เรื่อง
จีเอ็นเอสเอสอวกาศระดับเด็กและเยาวชนตั้งแต่ตอนอายุห้าขวบ ตอนที่

แย่งตอบทำให้ได้ก็ประหม่อยลุบกว่าขอพวกนั้นตกตะลึงไปหมดเลย"

แข่งขันตอบปัญหาความรู้เรื่องจีเอ็นเอสเอสอวกาศ? ระดับเด็กและเยาวชน?

ที่แท้ก็เป็นเด็กแบบนี้เอง

"แล้วทำไมตอนนี้ถึงดูธรรมดาๆ ละ" สวีเขียนสือพูดแบบแทงใจดำมาก
เงินซานหัวเราะแล้วพูด "คงเป็นเพราะอาจารย์ของฉันทุติทั้งชีวิต
เพื่อวิชาการแหละมันก็ไม่อยากให้ลูกสาวซ้ารอยเดิมอีก ถึงยังงิ่ปู้ของเธอ
ก็รวยมากเลยไม่สนใจว่าเธอจะหาเงินได้ไหม"

ขณะนี้เซียงหยวนกำลังอ่านหนังสือเรื่องการเขียนโค้ดและพื้นฐาน
ในการวัดเพื่อระบุตำแหน่งจีเอ็นเอสเอสอยู่ เธอรู้สึกทำงานอยู่ในแผนก
เทคโนโลยีทั้งที แต่ไม่เรียนรู้เทคนิคเฉพาะด้านก็คงจะไม่ดี

ดังนั้นเธอจึงหยิบหนังสือสองเล่มจากโต๊ะของสวีเขียนสือไปอย่าง
ไม่เจียมตัว ทำโอทีศึกษาเทคนิคเฉพาะด้านดังกล่าวอยู่คนเดียว ถ้าสวีเขียนสือ
กลับจากเซียงไฮ้แล้ว ขณะที่เข้ากับเกาเหล่งกำลังประชุมเรื่องวิธีการคำนวณอยู่
จุ๋จุ๋ เธอก็บอกคำตอบออกไป แต่นั่นก็จะได้เห็นสีหน้าตกใจของเขา เธอก็
รู้สึกตื่นเต้นแล้ว

แต่เทคนิคเฉพาะด้านพวกนี้ไม่ได้เรียนกันง่ายๆ แบบนั้น

เธออ่านมาทั้งคืนแล้ว แม้แต่วิธีการคำนวณขั้นพื้นฐานก็ยังทำไม่ได้
ขณะที่กำลังจะสติแตกแล้วนอนหมอบลงอย่างเกียจคร้าน คางของเธอก็
ไปกระแทกโดนมือถือพอดี้ เมื่อครู่นี้เพิ่งกดรับสายดีลิเวอร์รี่ไป หน้าจอจึงค้าง
อยู่ที่หน้าสนทนา

ขณะที่เธอกำลังใช้มุมหนังสือเกาหน้าผากอย่างจนปัญญาอยู่นั้น
ปรากฏว่าในลำโพงก็มีเสียง "ฮัลโล" ดังขึ้นมา

เซียงหยวนงไปทันที เมื่อก้มลงดูก็เห็นว่าหน้าสนทนาแสดงชื่อ
"หัวหน้าทีมซ้างๆ"

เธอสะดุ้งในทันใด รีบส่งเสียงตอบกลับทันที จากนั้นก็พูด "เอ่อ" อยู่นาน ไม่รู้จะพูดอะไรดี...

ถ้าบอกว่าตัวเองโทรผิดก็เหมือนกำลังแก้ตัว ปลายสายก็อดทนมาก เหลือเกิน ยังคงนิ่งไม่พูดอะไร รอให้เธอพูดอยู่ เชียงหยวนใช้มุมหนังสือ เกาหัวตัวเองอย่างร้อนใจ ผ่านไปเนิ่นนานจึงพูดออกไปประโยคหนึ่ง

"ฉันเอาหนังสือของนายมาอ่านสองเล่ม นายคงไม่ว่าอะไรหรอกนะ"

เสียงของสวีเยี่ยนลือแอบเล็กน้อย "หนังสืออะไร"

เชียงหยวนได้ยินก็เดาว่าเขาน่าจะตีหมัก จากนั้นเธอก็พลิกดูปกหนังสือ "พื้นฐานการเขียนโค้ด"

ปลายสายเหมือนจะหัวเราะแล้วพูดขึ้นมา "เธออ่านรู้เรื่องหรือ"

"ใครๆ ก็เริ่มจากอ่านไม่รู้เรื่องกันทั้งนั้นแหละ" เชียงหยวนพูดอย่าง หงุดหงิด

สวีเยี่ยนลือตอบ "อืม" เชียงหยวนสามารถจินตนาการได้ว่าถ้าตอนนี้ เจ้าตัวอยู่ตรงหน้าเธอคงต้องแสดงสีหน้าเหมือนกำลังดูละครอยู่แน่ๆ

เชียงหยวนยอมรับความพ่ายแพ้ ในเมื่อมีเทพอยู่ตรงนี้ก็รับขอ คำชี้แนะทันที "ตอนนี้นายสะดวกไหม ฉันขอถามคำถามนายสองข้อ จริงๆ สมัยมหาวิทยาลัยฉันเคยลงเรียนพื้นฐานการเขียนโค้ดมานิดหน่อย พอจะอ่าน วิธีการคำนวณแบบง่ายๆ ได้ เมื่อกี้ฉันอยากรันฟังก์ชันอันหนึ่ง แต่มัน ทำไม่ได้"

"อยู่ที่บริษัทหรือ" สวีเยี่ยนลือถามกลับ

เชียงหยวนรีบพยักหน้า "ใช่"

"เธอใช้โน้ตบุ๊กของเธอ แล้วออนคิวคิวเปิดวิดีโอคอลล์ไว้"

"ได้" เชียงหยวนตอบอย่างไม่อึดอัด

เชียงหยวนยกโน้ตบุ๊กไปที่ห้องประชุมแล้วออนไลน์คิวคิวรอสวีเยี่ยนลือ ออนไลน์ ไม่นานนักก็มีหน้าต่างปรากฏขึ้นมาเชิญให้เธอเชื่อมต่อวิดีโอคอลล์ จากนั้นหน้าต่างสนทนาก็ถูกเปิดทิ้งไว้เพื่อให้สะดวกในการสื่อสารกัน

กล่องข้อความของสวีเย่นสือมีข้อความปรากฏขึ้นมา

'ฟังก์ชันสามารถใช้ตัวแปรกับตัวแปรเสริม เริ่มจากแบบง่าย ๆ ก่อน...'

จากนั้นเขาก็อธิบายให้ฟังอย่างจริงจังทีละข้อ เมื่อเขียนหวนฟังแล้วก็เข้าใจอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็มีข้อความขึ้นมาอีก

'ที่จริงแล้วการเขียนโค้ดฟังก์ชันเป็นการทำให้แผนภาพมีมิติมากขึ้น'

เขาเปิดโปรแกรมขึ้นแล้วพิมพ์ฟังก์ชันเข้าไปชุดหนึ่งอย่างรวดเร็วแบบไม่ต้องคิดอะไรเลย จากนั้นสวีเย่นสือก็พิมพ์ข้อความส่งมาอีก

'คำนวณพีชคณิต ระบบจะแทนค่าเอง'

พอเขาพิมพ์เสร็จ บนแผนภาพก็มีพาราโบลาที่เคลื่อนที่ได้โผล่มาทันที

'แล้วเอาพิกัดออกไป เธอลองดูอีกที'

เซียงหวนลองใช้ฟังก์ชันที่เขาให้มา ลองเขียนโค้ดขึ้นเองโดยเลียนแบบที่เขาทำเมื่อครู่นี้กับตัวอย่างในหนังสือ จากนั้นก็พบว่าฟังก์ชันนั้นขยับได้จริงๆ ทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย

'ทำได้จริงๆ ด้วย!'

ในกล่องข้อความปรากฏข้อความขึ้นมาอีก แล้วเขาก็ส่งฟังก์ชันตามมาอีกชุดหนึ่ง

'ลองอันนี้ดู'

พอเซียงหยวนเห็นฟังก์ชันเลขยกกำลังหลายตัวก็ท้อแท้

'นายทำลายความกระตือรือร้นของฉันซะหมดเลย ฉันเพิ่งจะหัดเดินได้เอง'

อีกฝั่งยังคงยืนย่น

'ลองดู'

เซียงหยวนสุดลมหายใจ

'รอดเดียวนะ'

สิบนาที่ผ่านไป หลังจากที่เธอกดคีย์บอร์ดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็กดพัน แล้วเคาะปุ่มเอ็นเทอร์ลงไป จากนั้นเธอก็พิมพ์ข้อความในกล่องสนทนาอย่างตืออกดีใจ

'สำเร็จแล้ว! ฉันเก่งสุดๆ ไปเลย!!'

เธอเพิ่งพิมพ์เสร็จก็เห็นภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ และเรื่อยๆ จู่ๆ เธอก็หุบยิ้ม แล้วมองการทำงานของฟังก์ชันนั้นนิ่งๆ ที่จริงก็ไม่ได้แตกต่างจากลายเส้นที่ขยับเมื่อครู่นี้สักเท่าไร เพียงแต่เมื่อปลายของทั้งสองฝั่งหยุดลง ลายเส้นที่อยู่ตรงกลางก็ค่อยๆ ประกอบเข้าด้วยกันอย่างแนบสนิท แล้วประสานขึ้นเป็นรูปหัวใจ...

เซียงหยวนรู้สึกที่ตัวเองใจเต้นแรง เมื่อขยับเมาส์ในกล่องข้อความ

ก็มีคนพิมพ์ข้อความซ้ำๆ

‘กู๊ดไนต์’

ขอบคุณ

三分野 2
San Fen Ye 2

กลับมารักกันอีกครั้ง 2
เออร์ตงตู้จื่อ เขียน
ZEWAN แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคาชุดละ 399 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

三分野 San Fen Ye

Original story and characters created and copyright © 耳东兔子 (Er Dong Tu Zi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Baihuazhou Literature and Art Press Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3142-1

ภาพปก nunamna

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

เซียงหยวนเรียกชื่อเขาอย่างมีนง “สวีเยี่ยนสือ”
ชายหนุ่มขานรับ “อืม”
เซียงหยวนเรียกอีกครั้ง “สวีเยี่ยนสือ”
“อืม” เขาตอบอย่างใจเย็น แล้วลูบผมเธอเบาๆ
เซียงหยวนรู้สึกอึดอัดใจ จากนั้นก็ตามเขา
“นอกจากครั้งนั้นที่เราคบกัน...นายก็ไม่เคยมีแฟนอีกเลยจริงๆ เหรอ”
“ไม่เชื่อเหรอ” เขาก็มองเธอ
“ก็นายจูบได้...ซ้ำของมาก”
“ผู้ชายก็ซ้ำของกันทั้งนั้นแหละ”

เมื่อสวีเยี่ยนสือผู้แสนเย็นชาเอ่ยปากสารภาพรักแถมยังชวนเธอมาเป็นแฟน
ผู้หญิงอย่างเซียงหยวนจึงตกปากรับคำเขากันก็โดยไม่ต้องคิด
เพราะอยากรู้ว่าจะ ‘สนุก’ อย่างที่เขาพูดไว้หรือไม่
แต่พอได้ใกล้ชิดกันจริงๆ เธอกลับพบว่าสวีเยี่ยนสือเป็นพวก ‘ฮอตเบียร์’ ชัดๆ
ภายใต้ท่าทีเย็นชาของเขากลับแฝงไปด้วยความร่าร้อนชนิดที่ทำให้เธอใจสั่น
...กว่าความรักที่เริ่มบ่มเพาะของหนุ่มสาวกลับต้องพบอุปสรรค
เมื่อบริษัทเกิดการขัดแย้งขัดขาและใช้เส้นสายกันหนักข้อขึ้น
ทำให้สวีเยี่ยนสือตัดสินใจลาออกแล้วมุ่งหน้าไปทำงานที่เซียงไฮ้
ความห่างไกลจะทำให้ความรักของทั้งสองดำเนินไปในทิศทางใด
หรือเขาและเธอจะต้องเดินกันคนละเส้นทางอีกครั้ง

ขอบคุณมา
อบอุ่นหัวใจ

JAMSALIFE CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-3142-1

9 786160 631421

ราคา 399 บาท